

BŮH PEČLIVĚ STŘEŽÍ PAMÁTKU VEČEŘE PÁNĚ PRO JEJÍ VZÁCNOST

(1K 11,17-34)

Jan Suchý, Ústí nad Labem, 5. květen 2024

*Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni
máme podíl na jednom chlebu.*

1 Korintským 10:17

I. ÚVOD: VZÁCNÝ POKLAD

Pokoj vám a milost, milí domácí víry, kéž se Boží sláva zjevuje i dnes v tomto shromáždění. Není to tak dávno, co se v Brně pořádala mimořádná výstava těch nejvzácnějších zlatých exponátů Moravského zemského muzea. Sbíрку mincí, medailí, šperků a ozdob nevyčísitelné hodnoty provázela také mimořádná bezpečnostní opatření. Zlaté mince ze 7. stol. před Kristem, mince zvaná statér z přelomu 1. a 2. stol. před Kristem a další skvělé části sbírky, jejíž hodnota se nedá vyjádřit penězi, to vše muselo být střeženo devíti členy speciální jednotky. Muži v kuklách, s neprůstřelnými vestami a samopaly doprovázeli přesun zlatého pokladu na výstavu. To, co je vzácné v tomto světě, musí být velmi silně chráněno, aby to nebylo ukradeno, zničeno nebo zneužito. Pokud by se to stalo, vzácný poklad, ať zlato, obrazy, sochy, to by mohlo být provždy ztraceno a lidé by z toho neměli užitek.

V našem studiu otázek křtu a Večeře Páně, dvou ustanovení, které Pán Ježíš přikázal své církvi, aby je naplňovala až do jeho druhého příchodu, do skonání tohoto věku, se dnes budeme učit o ustanovení Večeře Páně, protože ta je vskutku pro církev pokladem nevyčísitelné hodnoty pro celou věčnost. A není to náhodou, že když poklady tohoto světa musí být střeženy proti ukradení, o to víc musí být střeženo to vzácné v životě církve. Pán Ježíš přikázal své církvi:

- *Mt 28:19-20 Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.*

První ustanovení církvi je křest. Každý, kdo poznal, že je hříšný před Bohem, lituje svých vin a uvěří Kristu Ježíši, že zaplatil jeho dluh vůči svatému Bohu na kříži Golgoty, spěchá radostně ke křtu, aby vyznal před lidmi, co pro něj Pán udělal, aby se přiznal veřejně ke Kristu, tak jako se Kristus přiznal k němu před Otcem i svatými anděly, když jej spasil (Lk 12,8). Jak pečlivě musí být střeženo toto povolání nového Kristovce! Jan Křtitel jej chránil před pokrytci, lidmi, kteří chtěli být také pokřtěni, ale ne proto že uvěřili, ale proto, že to dělali všichni okolo, tak a by nevypadali špatně v očích svých přátel, známých, nadřízených.

- *Lk 3:7-8 Zástupům, které vycházely, aby se od něho daly pokřtít, Jan říkal: "Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání,*

Bez pokání není víra, bez pokání zůstává na člověku Boží hněv (J 3,36). Proto je pro dobro člověka, že církev skrze starší místního sboru střeží Pánovo ustanovení křtu. Nejprve církev zkoumá víru toho, kdo žádá o křest – zda rozumí, co je křest, zda byl usvědčen ze svých vin před Bohem a vyznal svou ztracenost, zda se znovunarodil z víry a nyní chodí v důvěře a poslušnosti Kristu. Pokud by to starší nedělali a pokřtili někoho bez pokání a víry, byli by spoluvinní jeho věčnou smrtí. Ustanovení křtu musí církev pečlivě střežit. Nikdo v církvi nevidí do srdce člověka, žádajícího křest. Ale tak jak můžeme, podle ovoce víry, máme a musíme rozlišovat. Církev drží klíč k nebeskému království. Ten klíč není klíčem lidí – že by otvírali či zavírali podle své nálady, nebo někomu nadržovali nebo rozlišovali podle sympatií, nebo majetku. Ne. Tím jediným klíčem, který otvírá dveře do Božího království, je evangelium Ježíše Krista!

- *Mt 18:18 Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.*

Věř Kristu a jdi ve víře! Křest je Kristovo ustanovení, které musí církev pečlivě střežit.

II. OBSAH POKLADU

A. Ustanovení Památky Večeře Páně

Druhým ustanovením, které přikázal Kristus církvi, aby je zachovávala až do dne, kdy přijde znovu na tuto zem, a to k soudu, je Památka večeře Páně. Je to jednoduché přikázání, stejně jako křest, ale přitom má hluboký a život dávající význam. Památka večeře Páně je ustanovení pro církve, aby jejím slavením připomínala Kristovo dílo na kříži. Náš Pán takto večeřel se svými učedníky v horní místnosti v Jeruzalémě ten večer, kdy byl zrazen a zatčen. Ten den před ukřižováním byl se svými nejbližšími, aby jim pověděl o tajemství, které bude provázet církve ve všech národech a ve všech dobách na celém světě až do skonání věků, do Kristova druhého příchodu. Ten večer lámal chléb a rozdával, podával víno v kalichu a pili z něj všichni (Mk 14,22-25). Tak ustanovil, aby si církve připomínala to, co nyní přichází – Kristovu smrt a vzkříšení, se všemi důsledky pro nás. A to je život věčný. A ihned, když vznikla v Jeruzalémě církve vylitím Ducha svatého na den letnic, 40 dní po Kristově ukřižování, čteme, co dělali všichni, kdo se nově narodili z víry. Byli pokřtěni, poslouchali vyučování, byli ve společenství církve, modlili se společně a – lámali chléb, slavili Památku večeře Páně. (Sk 2,41-42) Tak už více rozumíme, že jde o příkaz Páně církvi, víme, že první církve okamžitě uposlechla Pána a Památku slavila. Ale je to všechno, co o Památce Písmo odhaluje? Je to všechno, co máme vědět o tomto Pánově ustanovení? Ne, rozhodně ne, je to mnohem víc. Je to dokonce tak důležité, že vysvětlení podstaty Památky Páně a důsledků jejího připomínání v církvi, jsou pečlivě střeženy zepředu i zezadu Božím slovem. Jako zlatý poklad nesmírné ceny musí být střežen ozbrojenými vycvičenými muži, kteří jsou cele oddáni svému úkolu, aby jej splnili a bez úhony zajistili bezpečnost pro vystavované mince a šperky nevyčíslitelné hodnoty, o to více Pán Bůh střeží Památku večeře Páně v církvi, tento poklad nedozírné ceny pro celou církve na této zemi, pro církve bojující evangeliem v nepřátelském světě, na území, kde vládne nemilosrdný nepřítel. Pamatujte, co je jeho cílem. Ďábel se snaží oslabit církve, její svědectví o Kristově vykoupení, pravdu, která ji byla v evangeliu svěřena. Evangelium má totiž moc dávat život! Věčný život těm, kteří dosud leží duchovně mrtví v hrobech a spějí do věčné záhuby daleko od Pána a jeho moci!

- *J 8,44 Ďábel ... byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.*

Ale církev má evangelium: moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří! Ta moc je silnější než ďábel. Vysvobozuje lidi z jeho pout, křísí duchovně mrtvé k věčnému životu. To je moc, kterou tobě i mně Pán Bůh svěřil! A tu také chrání. Chrání Památku večeře Páně, protože skrze ni posiluje svou církev, aby tímto evangeliem bojovala duchovní boj, který

- *Ef 6:12 Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.*

Chcete vidět, jak moc je důležitá Památka večeře Páně pro církev? Tak se spolu podívejme do našeho textu.

B. Hody lásky

Oddíl Písma, který nám nejvíce odhaluje o důležitosti a významu Památky pro nás, pro křesťany, ve kterých přebývá Duch svatý, najdeme v jedenácté kapitole prvního Pavlova listu do Korintu. Ano, to je ten známý oddíl, který pravidelně čteme při slavení Památky v církvi. Jeho středobodem je oddíl od 23. do 26. verše

- *1K 11:23-26 Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, 24 vzdal díky, lámal jej a řekl: "Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku." 25 Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku." 26 Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*

Pán tedy přikazuje, abychom jako jeho učedníci jedli chléb a pili víno na Jeho památku – to je společné jedení Večeře Páně. V první církvi se taková příležitost, kdy je církev spolu a slaví Památku Páně, nazývá „hody lásky“. Tak čteme v Ju 12 o bratrském stolování, což lépe z řečtiny překládá CSP: hody lásky.

- *Ju 1:12 Ti jsou úskalím vašeho bratrského stolování,*
- *CSP Tito jsou poskvrnami na vašich hodech lásky,*

Proč hody lásky? Protože slavení Památky Páně bylo zjevně součástí společného stolování u jídla v církvi. Lidé přinesli z domova jídlo a pití, tak jak to děláme i my při společném obědě a někdy, třeba na konci oběda potom slavili Památku Páně – lámali chléb a pili víno na připomínku oběti Pána Ježíše. Tak že jde o hody, tomu už rozumíme. Ale proč hody lásky? To proto, že se nám v tomto ustanovení, při účasti na Večeři Páně, zvěstuje a zjevuje Boží láska. Jaký rozdíl oproti Staré smlouvě Boha s Izraelem. Za staré smlouvy byly znovu a znovu přinášeny oběti k tomu určených zvířat, aby byla prolita jejich krev na oltáři chrámu. A proč?

- *Žd 10:1-4 V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama jeho skutečnost. Proto stále stejné oběti, přinášené každoročně znovu a znovu, nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí. 2 Kdyby ti, kdo je přinášejí, neměli už vědomí hříchu, protože byli jednou provždy očištěni, dávno by byly tyto oběti přestaly. 3 Ale těmito oběťmi se hříchy naopak každoročně připomínají, 4 neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit.*

Moc těchto obětí nedokázala nikoho zbavit viny, odstranit hříchy. Ne, ale naopak hříchy se každému touto obětí znovu a znovu připomínaly. Jaká hrůza! Zvěst chrámové oběti volá hlasitě na toho, kdo oběť přináší: jsi vinen! Jsi odsouzen! Bůh ví, že jsi hříšník! A mzdou hříchu je smrt. Ale Ježíšova krev má docela jinou moc.

- *Žd 10:12-20 Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží 13 a hledí vstříc tomu, `až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu`. 14 Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. 15 Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká: 16 `Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; 17 na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.` 18 Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. 19 Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně 20 cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.*

Pro Kristovu lásku k nám, k jeho církvi, jsme nyní obmyti Kristovou krví, jednou pro vždy!

- *Ř 8:1 Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši,*

Proto hody lásky, protože si Večeří Páně připomínáme ne svůj hřích, ale lásku Pána Ježíše k nám! Jeho krev obmyla naše hříchy jednou provždy. To, co žádný člověk nedokázal a nikdy nedokáže ze svých sil: být spravedlivý před Bohem, čistý, bez hříchu, to pro nás Pán Ježíš udělal. Ve světle této nádherné pravdy se vás chci zeptat: Myslí si někdo, že nepotřebuje Krista? Že víra v Krista není nic pro něj? Je tu někdo takový, kdo si říká: to jsou řeči, já nic takového nepotřebuji? Pak zbystři, dávej raději pozor: tvůj Stvořitel, ten, který ti právě v tuto chvíli dává život a udržuje při životě celé tvé tělo, ten, který tě dokonale zná, aniž bys mu musel o sobě cokoli říci, ten, který zná ty nejskrytější myšlenky tvého srdce (J 2,24-25), Ježíš, Boží Syn ti říká: nedokážeš obstát před spravedlivým Bohem! Spěješ k odsouzení na věčnost. Jediná tvá naděje na záchranu je u Krista. Nezatvrzuj své srdce, ale vyznej Bohu svou nevíru a pros o odpuštění. Bůh dává štědře těm, kdo ho prosí. Ježíš očišťuje nespravedlivé. Dej mu své hříchy a on ti dá svou spravedlnost. Tak budeš v ní oblečen a před Bohem tak obstojíš. Ježíš je naše jediná naděje! Hody lásky. V pravdě je Večeře Páně nádherným darem Kristově církvi. A kdo stoluje u večeře Páně? A co si vlastně připomínáme? A co u toho dělá Pán v srdcích těch, kteří přicházejí ke stolu Páně, k Večeři Páně? Jak Pán posiluje ty, kteří jsou jí účastni na rozdíl od lidí, kteří na ní nemají podíl? Je to vskutku veliké tajemství. Církev přemýšlí nad tímto ustanovením Pána Ježíše pro ni už 2000 let. A budeme i my z Boží milosti objevovat něco z hloubky a nádhery tohoto ustanovení i pro nás, pro naše srdce, pro naše každodenní chození s Kristem, pro naše vzájemné společenství.

III. OCHRANA POKLADU

Památka Páně není vůbec obyčejná příležitost. Je vzácnější nad pozemské poklady. A proto ji nemohou střežit ozbrojenci v kuklách. Potřebuje dokonalejší ochranu. Proto ji chrání Pán Bůh sám. Jak to dělá?

A. Pověření vedoucích místní církve

A dále Pán Bůh chrání Památku Páně skrze jednání církve, potažmo starších v církvi, kteří mají před Pánem zodpovědnost za svěřenou místní církev. Ve Skutcích 20,28 vidíme, jaký úkol od Pána mají:

- *Sk 20:28 Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna.*

On je ustanovil za strážce – to znamená, že mají do Pána za úkol hlídat Boží církve, to stádo Nejvyššího Pastýře Ježíše, před přicházejícími dravými vlky. To není nic jiného, než obraz o strážcích, kteří musí zahnat každého, kdo by chtěl místní církve ničit lží – ať už špatným, jak říká Písmo, falešným učením, tak i špatným, hříšným jednáním. Učinil je také pastýři církve, to znamená těmi, kdo mají dávat církvi duchovní potravu – tedy vykládat Boží slovo, aby sytilo duše Božích dětí a vedlo je po úzké cestě následování Pána. Proto je úkolem starších vyučovat o Památce Páně a také ji chránit tím, že budou ukazovat na důsledky nehodného přistupování k Památce, varovat před nimi. Budou ji chránit tím, že nepozvou k účasti na slavení Večeře Páně takového člověka, který nemůže prokázat pravost své víry, protože nenese její ovoce.

B. Ochrana Božím slovem

Tak už vidíme něco víc z nádhery ustanovení Památky Páně. Ale její vzácnost zvláště vyniká z toho, čím je její ustanovení obklopeno v Písmu. Máme v Písmu nádherný obraz, jak Pán chrání. Chce-li Pán chránit krále Davida, vyjádří to David žalmem, písní. Zde říká v Ž 139 o Boží ochraně:

- *Ž 139:2-3,5 Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. 3 Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy.*
- *a v 5. verši: Sevřel jsi mě zezadu i zpredu, svou dlaň jsi položil na mě.*

Pán Bůh cele obklopil Davida svou blízkostí a střeží ho. Pán Bůh podobně střeží Památku Páně ve svém slově. Skrze apoštola Pavla nejprve napomíná korintskou církve. Celý oddíl týkající se Památky Páně začíná ve v. 17:

- *1K 11:17-19 Když už vás napomínám, nemohu také pochválit, že se shromažďujete spíše ke škodě než k prospěchu. 18 Předně slyším, že jsou mezi vámi roztržky, když se v církvi shromažďujete, a jsem nakloněn tomu věřit. 19 Neboť musí mezi vámi být i různé skupiny, aby se ukázalo, kdo z vás se osvědčí.*

Pavel musí korintské nejprve napomínat, než je uvede do významu Památky Páně. Způsob, jakým se shromažďují jde proti duchu Památky Páně.

Shromažďují se spíš ke škodě než k prospěchu (v. 17). Nemyslíte, že by je měl nejprve chválit? Vždyť to píše lidem, kteří chodí do shromáždění. Jsou v tom tedy věrní. Neměl by nejprve napomínat ty, kteří dávají přednost svým zájmům, prostě světu a sami sobě a nepřicházejí do shromáždění, protože vůbec nechápou, že tím páchají zločin na své vlastní duši, když ji připravují o potravu Božího slova, které se v církvi vykládá a Duch svatý ho používá jako ostrý meč, aby proměňoval srdce posluchačů? Nerozumí, že páchají zločin na svých bratřích a sestřích, když jim neslouží tím, že jsou s nimi, povzbudí nebo projeví zájem? Možná si říkají: já půjdu v neděli s dětmi na výlet, je přece tak hezky, - a přitom nechápou, že Bůh Duch svatý jedná ve shromáždění Božího lidu – usvědčuje a vyučuje, obviňuje i dává odpočinutí. Zkrátka přináší v církvi to, co doma nemůžete nikdy dostat. Možná si říkají, včera jsem byl dlouho vzhůru s přáteli, musím to dnes dospat, nemám sílu jít do shromáždění. A přitom si neuvědomují, že to je místo, kam je Bůh volá, aby sloužili druhým. To není vyjádření lásky k Bohu, ani k lidem v církvi, ale jen k sobě samému.

Ale tito Korintští křesťané chápou, že je to to nejlepší pro jejich duši, být v neděli ve shromáždění. A přece je Pavel je nechválí, ale napomíná. Proč? Nechápu, o co při Večeři Páně jde. Pavel pokračuje:

- *1K 11:20-22 Když vy se však shromažďujete, není to už společenství večeře Páně: 21 každý se dá hned do své večeře, a jeden má hlad, druhý se opije. 22 Což nemáte své domácnosti, kde byste jedli a pili? Či snad pohrdáte církví Boží a chcete zahanbit ty, kteří nic nemají? Co vám mám říci? Mám vás snad pochválit? Za to vás nechválím!*

Mají mezi sebou roztržky.

1. Přišli kvůli jídlu.
2. Dokonce se opíjejí.
3. Jejich shromažďování je k zahanbení chudých.

Roztržky – jsou v církvi různé názory. A tak to je, protože naše poznání je omezené. Ale místo, aby hledali v lásce jednotu, hádají se! Ale růst do jednoty je Boží cíl! Za to se Pavel modlí v:

- *Ř 15:5 Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše*

Tak korintští zjevně vůbec nechápou, o co jde při Večeři Páně. Místo toho si každý hledí svého. Památka Večeře Páně se v první církvi konala obvykle na konci společného stolování, při takovém našem společném obědě. I oni nejprve

společně jedli. Ale tady v Korintu se jedni začnou cpát vším, co je tu k jídlu a vůbec přitom nemyslí, jestli i druzí budou něco mít. Zahanbují ty, co nic nemají. Hlavní je najíst se. Jiní si dokonce přinesli alkohol. Jo, dali se do toho. Nejen tak trochu, dokonce se opijí, a to v církvi! Ale proč máme společný oběd? Pro to jídlo? Pro svůj žaludek? Ne, ale pro vzájemné společenství. Tvůj bratr, tvá sestra, jsou daleko důležitější než jídlo. A alkohol? Ten vůbec do shromáždění církve nenos. Může tu být bratr, či sestra, kteří byli Duchem Božím vysvobozeni ze závislosti na alkoholu, ale stále jsou v tom slabí, náchylní k hříchu opilství. Přece nechceš, abys je znovu sváděl tím, že přineseš do shromáždění na oběd alkohol? Pán Ježíš nás varuje:

- *Mt 18:6 Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny.*

Proto nechceme, aby na společném obědě, ani na jakékoliv sborové akci, ať je to táborák na zahradě nebo setkání na Silvestra, byl jakýkoliv alkohol. Vidíte to varování, napomínání, abychom nebrali na lehkou váhu ten nádherný poklad Večeře Páně? Příležitost, kdy si nejen připomínáme, co v minulosti Pán pro nás udělal: Stal se člověkem, aby toto tělo vydal na kříži k smrti (v.24) a aby prolil svou krev na očistění našich hříchů jednou pro vždy (v. 25). Ale je to vzácná příležitost, kdy Pán je zvláštním způsobem s námi. Aby nás ujistil o svém dokonaném díle, o tom, že je nám odpuštěno a jsme přijati do Božího království. Ale není tu jen varování, jsou tu i důsledky nepochopení významu Večeře Páně.

- *1K 11:27-32 Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. 28 Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. 29 Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. 30 Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. 31 Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. 32 Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.*

Komu je to varování určeno? Snad lidem, kteří tvrdí že jsou křesťané, ale ve skutečnosti jsou to jen prázdná slova, za kterými nestojí ovoce obráceného života? Jsou to snad lidé ještě mrtví ve svých vinách a hříších? Nebo jsou to lidé, kteří ani nepředstírají, že jsou křesťany, ale chodí do shromáždění třeba proto, že jsou tu s rodiči? Nebo prostě proto, že v církvi jsou hodní lidé, kteří je

přijímají, na rozdíl od světa, kde jimi pohrdají či se o ně nikdo nezajímá? Ne. Toto varování před důsledky neporozumění tomu, co znamená být účastný Večeře Páně, to je napsáno církvi! Podívejte se hned do druhého verše celého listu. Komu je list adresován?

- *1K 1:2 církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým*

Ano, církvi. Slabé, v mnohém velmi slabé, ale přece církvi. Vykoupeným svatým, kteří činili pokání a věří Kristu. Ještě v mnohém jednají jako svět (1K 3,1-3) a potřebují pomoci (1K 4,20). Proto, myslím, je ten Boží drahokam jeho péče o nás skrze Památku večeře Páně obklopen varováním a také důsledky nepochopení. Když přicházíme, abychom měli účast na Památce Páně, vyzývá nás Boží slovo:

- *28 Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.*

Proč?

Ze dvou velmi vážných důvodů:

1. první důvod:

- *1K 11:27 Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně.*

Nerozumět, že chléb i víno při Večeři Páně ukazuje na trvalou platnost oběti, kterou musel přinést sám Bůh v lidském těle, řadí člověka do dlouhého zástupu těch, kteří Krista dovedli na kříž. Kdo zůstává ve svých hříších, protože sice ústy vyznává Krista, ale srdcem žije stále pro svět a nechce svůj hřích opustit, provinuje se proti Kristu. Vždyť to byl právě hřích, co Krista na kříž přivedlo. Vyznávej své hříchy a opouštěj je.

2. druhý důvod:

- *29 Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.*

Pokud ten, kdo se účastní Večeře Páně nemá porozumění, že Kristus musel zemřít na kříži a prolít svou krev, aby ti přinesl smíření se svatým Bohem, odsuzuješ svou účastí u stolu Páně sám sebe.

Ten chléb ve tvé ruce i víno v ústech hlasitě volají: kdybys Kristu opravdu věřil, budeš pokorného srdce. Budeš prosit Pána, aby ti zjevoval, co ještě ve tvém

srdci musí být vyznáno a opuštěno. Tolik to stálo tvého Spasitele: On svatý Bůh sám sebe omezil a přijal lidské tělo. Ponížil se, stal se nejposlednějším ze služebníků, tím, kdo druhým myje špinavé nohy. A došel až na kříž. Nechal se zabít od těch, kterým sám dává život. A to vše kvůli tobě. Jestli nechceš činit pokání a opouštět svůj hřích, pak tě ten chléb a víno ve tvé ruce odsuzují. A podívejte se na hrozné důsledky nekající mysli.

- *30 Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají.*

Dokonce má nevěra Božích dětí důsledek na jejich zdraví. V korintském sboru byli tělesně slabí a nemocní v důsledku neposlušnosti. Dokonce mnohé Pán odvolal z tohoto světa, aby nepřinášeli Pánu Ježíši ještě větší ostudu svým bezbožným životem. Protože Pavel píše církvi, tedy znovuzrozeným křesťanům, nepropadli odsouzení, ale vešli sice do království Božího, ale utrpěli škodu: prošli ohněm a jejich dílo shořelo (1K 3,11-15). Ve svých očích se považujeme velmi často za dobré. Za lepší, než ve skutečnosti jsme. Ale díky Bohu, že nás soudí On. Neboť toto je Jeho výchova, abychom činili pokání a nebyli odsouzeni se světem.

- *31 Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. 32 Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.*

Zkoumejte sami sebe před tím, než půjdete a budete mít účast na Večeři Páně. Ne jestli jste hodni Kristovy oběti, protože jste nehřešili, ale jestli rozumíte, že Jeho oběť je právě pro hříšníky jako jsi ty a vede tě, abys už nehřešil. Vzdávej se svých hříchů v pokání. Pros Pána, aby zkoumal tvé srdce (Ž 139), aby ti zjevoval tvé hříchy, které stojí mezi tebou a Bohem nebo lidmi. Vyznej je a opusť. Zkoumání má vést k pokání a víře, a tedy k účasti na Večeři Páně. Je ale moudré nebýt jí účasten, pokud jsi svůj hřích neopustil nebo se s ním nevydal do duchovního boje. Bůh tento poklad Večeře Páně pro svůj lid střeží zepředu i zezadu. A to je jeho láska: abys i ty z ní měl věčný užitek.